

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/15/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712212417
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1712212417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: A. H. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom N., K. č. XXXX/XXX, proti žalovanému: K. D. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom N., o zaplatenie 62.136,- €, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 27. septembra 2017, č.k. 5 C 39/2014-141, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 27. septembra 2017, č.k. 5 C 39/2014-141, vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62.136,- € spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 62.136,- € od 1.1.2012 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 27. septembra 2017, č.k. 5 C 39/2014-141, vo výroku, ktorým žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, m e n í t a k , ž e ž a l o b c o v i p r i z n á v a n á r o k n a n á h r a d u t r o v p r v o i n š t a n č n é h o k o n a n i a v r o z s a h u 100 %.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 27. septembra 2017, č.k. 5 C 39/2014-141, vyhovel žalobe žalobcu, keď žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 62.136,- € spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 62.136,- € od 1.1.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 34, § 489, § 657, § 658 ods. 1 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu uzatvorili medzi sebou platnú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej si dohodli požičanie dohodnutej sumy a spôsob jej vrátenia. Išlo o zmluvu uzavretú medzi dvoma fyzickými osobami, podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaný v lehote splatnosti, t.j. 31.12.2011, pôžičku nevrátil, čím sa dostal do omeškania s plnením vo vzťahu k žalobcovi dňom 1.1.2012. Žalobca súdu predložil listinné dôkazy preukazujúce vznik jeho nároku voči žalovanému a z týchto dôkazov súd prvej inštancie mal jeho nárok za nesporný. Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu poprel nárok žalobcu, avšak svoje tvrdenie súdu nijako nepreukázal. Dodacie listy a faktúry, ktoré boli súdu prvej inštancie predložené, preukazujú skutočnosť, že dva podnikateľské subjekty a to spoločnosť žalovaného ALKATRAK s.r.o. a žalobca spolu obchodovali v rokoch 2007-2011, avšak nijako nepreukazujú tvrdenia žalovaného, že pôžička v sume 62.136,- € bola týmto spôsobom kompenzovaná. Pokiaľ ide o podpis žalovaného ako dlžníka na zmluve, súd prvej inštancie konštatoval, že je totožný s podpisom žalovaného na dodacích listoch a faktúrach, ktoré sú súčasťou spisu. Poukázal na to, že žalovaný navrhol v konaní znalecké dokazovanie z odboru písomoznalectva a to na osvedčenie pravosti jeho podpisu na

zmluve o pôžičke, avšak nezložil súdom určený preddavok na trovy dokazovania. Podľa § 253 C.s.p. strane, ktorá navrhne v konaní vykonanie dôkazu, súd uloží povinnosť, aby v lehote určenej zložila preddavok. Pokiaľ strana túto povinnosť nesplní, súd navrhnutý dôkaz nevykoná. O tejto skutočnosti súd prvej inštancie upovedomil žalovaného cestou právnej zástupkyne. Právna zástupkyňa, spolu s návrhom na odročenie pojednávania, opätovne navrhla vykonanie znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že pojednávanie je možné odročiť iba z dôležitých dôvodov, ktorý dôvod je súdu potrebné preukázať. Právna zástupkyňa žalovaného nijako nepreukázala, že pracovná zahraničná cesta sa skutočne konala a ani ju bližšie nešpecifikovala. Navyše od advokáta je vždy možné vyžadovať zastúpenie, pričom nemožnosť zastúpenia opäť preukázaná nebola. Podľa názoru súdu prvej inštancie neexistoval dôležitý dôvod, a preto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel. Rovnako nevyhovel ani návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, ktorý návrh považoval za účelový. Možnosť preukázať svoje tvrdenia žalovaný jednoznačne mal. Počas konania ani raz nevyužil možnosť zúčastniť sa pojednávania a ústne obhájiť svoju argumentáciu, nenavrhol vypočuť svedkov, nepredložil žiadne relevantné dôkazy a napokon nezložil preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že disponoval s originálom zmluvy o pôžičke a originálmi dodacích listov podpísaných žalovaným. Voľným okom bolo, podľa jeho názoru, evidentne viditeľné, že podpisy na všetkých listinách sú identické a ak chcel žalovaný preukázať súdu opak, malo byť v jeho prednostnom záujme zložiť preddavok na vykonanie znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie uložil žalovanému okrem žalovanej sumy zaplatiť i úroky z omeškania v zákonnej výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 1.1.2012 (deň po splatnosti pôžičky) do zaplatenia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal včas odvolanie žalovaný. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h C.s.p.). Uviedol, že nárok žalobcu neuznáva v celom rozsahu. Podľa žalovaného medzi ním a žalobcom nedošlo k podpisu zmluvy o pôžičke, podpis na zmluve nie je jeho, na preukázanie čoho navrhol znalecké dokazovanie z odboru grafológie, ktoré sa nerealizovalo napriek tomu, že opätovne navrhol jeho vykonanie. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal skutočnosťou, že žalovaný nikdy sumu vo výške 62.136,- € od žalobcu, a to ani 1.7.2011, neobdržal, ani v hotovosti ani na účet. Prevzatie peňazí žalovaným žalobca nepreukázal. Odvolateľ nepoprel, že v minulosti mu žalobca, na základe ústnej dohody, poskytol pôžičky, ktoré boli žalobcovi vrátené formou dodávok materiálu, čo potvrdil aj sám žalobca. Tieto pôžičky žalobca poskytol žalovanému s 3 % mesačným úrokom, žalovaná suma pravdepodobne tiež predstavuje istinu a úroky. Skutočnosť, že dňa 1.7.2011 žalobca odovzdal žalovanému dotknutú sumu, nepotvrdil ani svedok N. T.. Tento tvrdil, že keď vošiel do kancelárie, tak tam nikto, okrem žalobcu a žalovaného, nebol, čo vyvracia tvrdenie žalobcu, že pri podpise zmluvy o pôžičke boli prítomní jeho dcéra a zať. Keďže žalobca poskytnutie pôžičky, odovzdanie peňazí žalovanému nepreukázal, svoj nárok odvodzuje od zmluvy o pôžičke, ktorú žalovaný nepodpísal, neexistuje hmotnoprávny základ žaloby. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť alebo rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Podľa žalobcu v konaní preukázal uzavretie pôžičky ako aj prevzatie peňazí. Poukázal na to, že žalovaný v odvolaní namietal, že súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz znalcom z odboru grafológia, pričom žalovaný nezložil preddavok na vykonanie dôkazu a to ani v lehote stanovenej súdom, ani do termínu pojednávania. Vykonanie dôkazu tak zmaril sám žalovaný, ktorý sa nezúčastňoval pojednávani, čím si sám zmaril možnosť klásť svedkom otázky, resp. upresniť tvrdenia prednesené právnymi zástupcami strán sporu. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný poukazuje neustále na pôžičku, uzatvorenú ústne, ktorú žalobcovi splatil. Jedná sa o inú pôžičku, z iného časového obdobia, ktorá nie je predmetom tohto konania. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu už nevyjadril.

5. V priebehu odvolacieho konania, dňa 2.5.2018, právna zástupkyňa žalovaného odvolaciemu súdu oznámila vypovedanie plnej moci žalovanému.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. februára 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62.136,- € spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 62.136,- € od 1.1.2012 do zaplataenia ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7.1. Žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanému zaplataenia istiny vo výške 62.136,- s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 1.7.2011 žalovanému požičal peniaze celkom vo výške žalovanej sumy, pôžička bola splatná dňa 31.12.2011, žalovaný pôžičku nevrátil. Žalovaný tvrdil, že pohľadávku žalobcu neuznáva, medzi stranami sporu nedošlo dňa 1.7.2011 k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, podpis žalovaného na pôžičke je sfaľšovaný, k odovzdaniu peňazí nedošlo.

7.2. V danom spore vykonal súd prvej inštancie všetko navrhované dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na prejednávaný prípad použil ustanovenia § 34, § 489, § 657, § 658 ods. 1 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a správne ustálil, že žalobca má voči žalovanému nárok na zaplataenie žalovanej istiny vo výške 62.136,- € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 1.1.2012 do zaplataenia, titulom pôžičky. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

7.3. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Následky spojené s nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech.

7.4. V prejednávanom prípade žalobca predložil súdu písomnú zmluvu o pôžičke (na nahliadnutie aj v origináli ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 11.12.2015 ako aj z jeho zvukovej nahrávky), na základe ktorej poskytol žalovanému sumu 62.136,- € a podľa ktorej sa odovzdanie peňazí realizovalo osobne pri podpísaní zmluvy o pôžičke dňa 1.7.2011 (čl. 2 bod 2.1. zmluvy). Žalovaný ako dlžník sa zaviazal vrátiť poskytnutú pôžičku do 31.12.2011. Tvrdenie o uzatvorení zmluvy a poskytnutí pôžičky podporil žalobca aj svojou výpoveďou na pojednávaní dňa 11.12.2015. Svedok T., zamestnanec žalobcu, vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 3.6.2016 uviedol, že žalovaný si chodil do firmy požičiavať peniaze a o požičanie veľkej sumy peňazí, okolo 60.000,- € išlo aj niekedy v lete asi 5 rokov dozadu, keď vošiel do kancelárie, žalobca bol potom naštvaný, keď počul meno žalovaného, pretože mu peniaze nevracal.

7.5. Žalovaný v odpore podanom proti platobnému rozkazu tvrdil, že pohľadávku žalobcu neuznáva, medzi ním a žalobcom nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, podpis na zmluve nie je jeho. Pripustil, že v minulosti si od žalobcu požičal peniaze, cca 40 tisíc €, požičané peniaze žalobcovi vrátil formou tovaru, najmä pneumatikami. Na preukázanie toho, že podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 1.7.2011,

ktorú v konaní predložil žalobca, nie je jeho podpisom, navrhol vykonať znalecké dokazovanie. Súd prvej inštancie, postupom podľa § 253 ods. 2 C.s.p. uložil žalovanému povinnosť zložiť preddavok uznesením zo dňa 5.4.2017, č.k. 5 C 39/2014-98. Žalovaný preddavok na znalecké dokazovanie nezložil, súd prvej inštancie preto znalecké dokazovanie, v súlade s § 253 ods. 3 C.s.p., nevykonával.

7.6. Odvolateľ v odvolaní vytykal súdu prvej inštancie, že nevyhovel jeho opätovnému návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru grafológie, ktorým by bolo preukázané jeho tvrdenie, že podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 1.7.2011 nie je jeho podpisom. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie, reagujúc na návrh žalovaného nariadiť znalecké dokazovanie, prednesený na pojednávaní dňa 15.2.2017, uznesením, v súlade s § 253 ods. 2 C.s.p., uložil žalovanému zložiť preddavok na trovy spojené s vyhotovením dôkazného prostriedku v sume 500,- € a to v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uvedené uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi žalovaného dňa 19.4.2017 (č.l. 99 spisu). Žalobca, pre potreby znaleckého dokazovania, doložil do spisu originály dodacích listov a faktúr za roky 2007 až 2011, podpísaných žalovaným (č.l. 101 až 127 spisu). Žalovaný preddavok na trovy dôkazu nezložil, preto súd prvej inštancie listom zo dňa 31.5.2017 oznámil stranám sporu, že, postupujúc podľa § 253 ods. 3 C.s.p., nevykoná znalecké dokazovanie z odboru písmoznalectvo na overenie podpisu žalovaného a nariadil termín pojednávania na deň 27.9.2017, na ktorý predvolal strany sporu prostredníctvom ich právnych zástupcov. Oznámenie a predvolanie na pojednávanie bolo právnej zástupkyňi žalovaného doručené dňa 5.6.2017. Dňa 22.9.2017 doručila právna zástupkyňa žalovaného súdu prvej inštancie žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu jeho kolízie s neodkladnou zahraničnou cestou. Žiadala o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní svojej ako aj žalovaného a o vytyčenie nového termínu pojednávania. Zároveň opätovne požiadala o vykonanie znaleckého dokazovania na overenie pravosti podpisu žalovaného na zmluve o pôžičke zo dňa 1.7.2011. Súd prvej inštancie právnej zástupkyňi žalovaného oznámil, že žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, keďže neboli pre odročenie pojednávania splnené podmienky podľa § 183 C.s.p., keď žalovaný nepreukázal dôvod odročenia pojednávania ako aj nemožnosť zastúpenia. Súd prvej inštancie zároveň upozornil právnu zástupkyňu žalovaného, že ak sa na pojednávanie nedostaví, bude pojednávať v jej neprítomnosti. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, ktorý nenariadil vykonanie znaleckého dokazovania na overenie pravosti podpisu žalovaného pre nezaplatenie preddavku na vykonanie dôkazu, bol celkom v súlade s ustanovením § 253 ods. 3 C.s.p. Podľa § 253 ods. 2 C.s.p. ak súd ustanoví znalca a strane nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, najneskôr spolu s ustanovením znalca uloží povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania. V prípade nariadenia znaleckého dokazovania je teda uloženie povinnosti zložiť peňažný preddavok obligatórne. Povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania uloží súd v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania, a to najneskôr v uznesení, ktorým v zmysle § 207 ods. 1 C.s.p. ustanoví znalca. Ďalší návrh žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania, obsiahnutý v žiadosti o odročenie pojednávania možno považovať, vzhľadom na predchádzajúci návrh na vykonanie znaleckého dokazovania a následné nezaplatenie preddavku na vykonanie dôkazu, za účelový, v snahe predĺžovať konanie.

7.7. K námietke odvolateľa, že v konaní nebolo preukázané prevzatie peňazí žalovaným odvolací súd uvádza nasledovné. Z článku 2 bod 2.1. zmluvy o pôžičke zo dňa 1.7.2011 vyplýva, že odovzdanie peňazí sa realizovalo osobne pri podpise zmluvy o pôžičke dňa 1.7.2011. Podpisom zmluvy tak žalovaný potvrdil aj samotné prevzatie peňazí. Skutočnosť, že podpis na zmluve nie je jeho žiadnym spôsobom nepreukázal. Navrhol síce znalecké dokazovanie na preukázanie svojho tvrdenia, toto však súd nenariadil z dôvodu nezloženia preddavku na jeho vykonanie zo strany žalovaného. Postoj žalovaného k vykonaniu dokazovania je tak potrebné vyhodnotiť ako neunesenie dôkazného bremena, keď žalovaný svojím konaním, resp. nekonaním, sám zmaril dokazovanie, ktoré by preukázalo jeho tvrdenia. Nič na tom nemení ani výpoveď svedka T., ktorý nepotvrdil prevzatie pôžičky žalovaným, keď ich prevzatie potvrdil svojím podpisom na zmluve o pôžičke sám žalovaný. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol žalovaný v konaní pasívny, nevyužil možnosť zúčastniť sa pojednávania a ústne obhájiť svoju argumentáciu, nenavrhol vypočuť svedkov, nepredložil žiadne relevantné dôkazy a nezložil preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Žalovaný tak v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, musí tak znášať následky vo forme neúspechu v konaní.

7.8. Správne rozhodol súd prvej inštancie aj o úroku z omeškania vo výške 9 % zo žalovanej sumy, keďže žalovaný pohľadávku nesplatil v lehote splatnosti do 31.12.2011 a dostal sa tak do omeškania s plnením peňažného dlhu. Podľa vládneho nariadenia č. 20/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3); ak však záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013 (§ 10c). Podľa § 3 ods. 1 uvedeného nariadenia vlády v znení do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V prejednávacom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, základná úroková sadzba v období od 14.12.2011 do 10.7.2012 bola vo výške 1,00 % ročne, súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 9 % od 1.1.2012, teda od prvého dňa omeškania.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 C.s.p.

9. Odvolateľ napadol odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, keďže súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou. Žalobca však bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v celom rozsahu, preto odvolací súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

10. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).